

информации и обязанности государства по обеспечению его реализации. Определяются основные принципы правового регулирования этих вопросов.

The article provides the review of the process of forming of the international legal rules that set up the right for access to the public information and the State's obligations to provide the realization of those rights. The main principles of the legal regulation of these matters are also determined.

Стаття надійшла до редколегії 14.12.2012

УДК 343.13:341.123

Шкітов О. Ф., ХНУВС

МІЖНАРОДНІ СТАНДАРТИ ООН ЩОДО ДІЇ КРИМІНАЛЬНОГО ПРОЦЕСУАЛЬНОГО ЗАКОНУ

Стаття присвячена розгляду міжнародних стандартів ООН у сфері дії кримінально-процесуального закону в часі, просторі та за колом осіб. Особливу увагу автор приділяє кримінально-процесуальному імунітету та відміні імунітету відповідно до норм міжнародного права.

З прийняттям 13 квітня 2012 р. нового КПК України не було вирішено усіх проблемних питань діючого КПК України, зокрема про дію кримінального процесуального закону у просторі, часі та щодо кола осіб. Тому актуальним є дослідження міжнародних стандартів ООН, які мають бути відображені у національному кримінально-процесуальному законодавстві.

Вагомий внесок у розробку проблематики міжнародних стандартів в сфері кримінального судочинства внесли сучасні вчені-правознавці, фахівці з кримінально-процесуального права: В. М. Волженкіна, М. К. Гулялова, Б. Л. Зімненко, О. В. Капліна, Н. С. Карпов, Т. В. Каткова, Л. М. Лобойко, В. Т. Маляренко, М. І. Пашковський, О. В. Пушняк, Д. В. Сімонович та інші. Але слід зауважити, що всі згадані автори досліджували аспекти європейських стандартів кримінального провадження, зокрема стандарти забезпечення прав людини. Тема міжнародних стандартів ООН щодо дії кримінального процесуального закону не набула свого належного висвітлення.

Метою даної статті є дослідження міжнародних стандартів Організації Об'єднаних Націй, які на універсальному рівні визначають межі дії кримінального процесуального закону.

Завданням кримінального процесуального закону будь-якої держави завжди у цивілізованому світі буде захист особи, охорона її прав, свобод та законних інтересів. Повага прав людини, демократія – найважливіші гарантії сучасного миру. Права людини, закріплені на міжнародному рівні та визнані світовою спільнотою, стають еталоном для розвитку національних правових систем, впливають на національні механізми захисту прав особистості. Такі принципові положення міжнародного права, які обумовлюють розвиток національного права, в теорії та практиці називають міжнародними стандартами. Розглядаючи міжнародний аспект дії кримінально-процесуального закону слід визначити, що міжнародні стандарти – це загальноприйняті принципи і норми. Вони відображають історично досягнутий рівень демократії та гуманності суспільства на міжнародному і внутрішньодержавному рівні. За визначенням професора І. І. Лукашука, норми міжнародного і внутрішнього права мають відповідати стандартам. Ці стандарти складають головний зміст загальних принципів права, які притаманні як міжнародному, так і внутрішньому праву [1, с. 4].

Юридична енциклопедія визначає міжнародні стандарти як міжнародно-правові норми і принципи, що закріплюють стандартизовані правила поведінки суб'єктів міжнародного права у тих чи інших сферах міждержавного співробітництва [2, с. 615].

На думку Д. В. Сімоновича, «міжнародні стандарти забезпечення прав людини у кримінальному судочинстві» – це звід основних принципів забезпечення прав людини, встановлений міжнародними нормативно-правовими актами, які є обов'язковими для виконання всіма національними органами у кримінальному судочинстві у разі їх ратифікації Верховною Радою України [3, с. 23].

Слід зазначити, що саме Конституція 1996 р. вперше включила до правової системи нашої держави принципи і норми міжнародного права. Так, стаття 9 визначає: «чинні міжнародні договори, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, є частиною національного законодавства України» [4]. Закон України «Про міжнародні договори» 2004 р. встановлює порядок укладення, виконання та припинення дії міжнародних договорів України з метою належного забезпечення національних інтересів, здійснення цілей, завдань і принципів зовнішньої політики України, закріплених у Конституції України та законодавстві України [5].

Враховуючи тему статті, а також факти ратифікації міжнародних угод та проголошений євроінтеграційний розвиток України [6] вважаємо за доцільне розглядати міжнародні норми і принципи, які містяться у таких міжнародно-правових актах універсального рівня: Статут

ООН, 1945 р.; Віденська конвенція про дипломатичні зносини, 1961 р.; Віденська конвенція про консульські зносини, 1963 р.; Конвенція про спеціальні місії, 1969 р.; Конвенція про запобігання злочину екоциду та покарання за нього, 1948 р.; Конвенція про незастосовність терміну давності до військових злочинів і злочинів проти людства, 1968 р.

Дія кримінально-процесуального закону України базується перед усім на Статуті ООН 1945 р. [7]. А саме на закріпленій у ньому загальноновизнаний принцип суверенної рівності держав (ст. 2 Статуту). Крім того, базовим принципом у цій сфері є принцип невтручання у справи, які за суттю належать до внутрішньої компетенції будь-якої держави (ст. 2 Статуту). Це означає, що жодна держава не має права видавати закони або проводити дії, що розповсюджують свою судову юрисдикцію на територію інших держав, без згоди останніх. Наприклад, повинні вважатися юридично нікчемними результати процесуальних дій, здійснених слідчими органами однієї держави та території іншої держави, якщо це не передбачено відповідним міжнародним договором. Для провадження цих дій недостатньо вираженої згоди органів виконавчої влади однієї держави (уряду, органів прокуратури, внутрішніх справ, юстиції), оскільки вони не уповноважені на те, щоб робити виключення із закону, який практично у всіх державах закріплює територіальний принцип застосування кримінально-процесуальних норм. Створювати такого роду винятки – привілей лише закону або міжнародного права. Так, наприклад, у ст. 7 Договору між Україною і Республікою Польща про правову допомогу та правові відносини у цивільних і кримінальних справах від 24.05.1993 р. (Договір ратифіковано Постановою ВР N 3941-ХІІ від 04.02.94) передбачено наступне: «при виконанні клопотань про надання правової допомоги запитувана установа застосовує законодавство своєї держави. Однак, вона може застосовувати процесуальні норми, вказані запитуючою установою, якщо це не суперечить законодавству запитуваної Договірної Сторони» [8].

Крім Статуту ООН, який містить загальноновизнані принципи міжнародного права, що є базовими стандартами дії кримінально-процесуального закону у просторі, слід відзначити такі конвенції, як Віденська конвенція про дипломатичні зносини, 1961 р., Віденська конвенція про консульські зносини, 1963 р., Конвенція про спеціальні місії, 1969 р. Дані конвенції визначають, що дія кримінально-процесуального закону не може розповсюджуватися на приміщення, які користуються спеціальним захистом, тобто на так звані «умовні території держави», якими є дипломатичні або консульські представництва.

На основі Віденської конвенції про дипломатичні зносини, 1961 р. [9] приміщення дипломатичного представництва є недоторканими. Влада держави перебування не може вступати в ці приміщення інакше, ніж за згодою голови представництва. На державі перебування лежить спеціальний обов'язок вживати усі належні заходи для захисту приміщень представництва від будь-якого вторгнення або нанесення збитку і для відвертання будь-якого порушення спокою представництва або зневаги його гідності. Приміщення представництва, предмети їх обстановки і інше майно, що знаходиться в них, а також засоби пересування представництва користуються імунітетом від обшуку, реквізиції, арешту і виконавчих дій (ст. 22). Конвенція у ст. 24 визначає недоторканість архівів і документів представництва у будь-який час та незалежно від їх місцезнаходження.

Окрім недоторканості дипломатичних представництв у міжнародному праві також визначена недоторканість консульських установ та їх архівів і документів. Так, недоторканість консульських приміщень передбачена у ст. 31 Віденської конвенції про консульські зносини, 1963 р. [10]. Влада держави перебування не може вступати в ту частину консульських приміщень, яка використовується виключно для роботи консульської установи, інакше як з відома консульської установи, призначеної ним особи або глави дипломатичного представництва держави, що представляється. Проте згода голови консульської установи може передбачатися у випадку пожежі або іншого стихійного лиха, що вимагає невідкладних заходів захисту.

Крім того, відповідно до цієї ж ст. 31 на державу перебування покладається спеціальний обов'язок приймати усі належні заходи для захисту консульських приміщень від будь-яких вторгнень або нанесення збитку і для відвертання будь-якого порушення спокою консульської установи або зневаги його гідності. Частина 4 ст. 31 визначає, що Консульські приміщення, предмети їх обстановки, майно консульської установи, а також його засоби пересування користуються імунітетом від будь-яких видів реквізиції в цілях державної оборони або для громадських потреб. У випадку необхідності відчуження приміщення для вказаних вище цілей вживаються усі можливі заходи щоб уникнути порушення виконання консульських функцій і державі, що представляється, невідкладно виплачується відповідна і ефективна компенсація [10].

Слід приєднатися до думки Г. В. Бобильова, який відмічає, що Віденська конвенція про консульські зносини 1963 р. допускає виключення з принципу «недоторканості консульських приміщень», передбачаючи, що згода голови консульської установи на доступ влади

держави перебування в ці приміщення може бути здійснена у випадку пожежі або іншого стихійного лиха, яке потребує невідкладних заходів захисту. Разом із положенням про можливість відчуження, у разі необхідності, консульських приміщень для цілей оборони або суспільних потреб, ці виключення принципово відрізняють Віденську конвенцію про консульські зносини 1963 р. від Віденської конвенції про дипломатичні зносини 1961 р., в якій зафіксована повна недоторканість приміщень дипломатичного представництва [11, с. 56].

Крім того, Конвенція про спеціальні місії, 1969 р. [12] також визначає недоторканість приміщень спеціальних місій (ст. 25) та недоторканість архівів і документів (ст. 26). Приміщення спеціальної місії, предмети їх обстановки та інше майно, яке використовується для роботи спеціальної місії, а також транспортні засоби місії користуються імунітетом від обшуку, ревізії, арешту та виконавчих дій (ст. 25).

Але у ст. 25, як і у Конвенції про консульські зносини, є «пожежне застереження». Так, «представники приймаючої держави не можуть вступати в ці приміщення інакше як зі згоди голови спеціальної місії або, у відповідних випадках, зі згоди постійного дипломатичного представництва держави, що посилає, акредитованого в приймаючій державі. Така згода може передбачатися у випадку пожежі або іншого стихійного лиха, яке представляє серйозну загрозу громадській безпеці, і тільки у тому випадку, коли не має можливості отримати пряму згоду голови спеціальної місії або, у відповідних випадках, голови постійного представництва [10].

Отже, дія кримінального процесуального закону України у просторі розповсюджується на дипломатичні представництва, консульські установи, приміщення спеціальних місій, їх архіви та транспортні засоби.

Вказані вище конвенції створюють виключення для дії кримінального процесуального закону щодо кола осіб. Так, імунітети від кримінальної юрисдикції мають дипломатичні агенти, консульські посадові особи та представники спеціальних місій.

Відповідно до Конвенції про дипломатичні зносини 1961 р. особа дипломатичного агента є недоторканою, він не підлягає арешту або затриманню у будь-якій формі (ст. 29). Приватна резиденція дипломатичного агента також є недоторканою, як і його папери, кореспонденція, майно (ст. 30). Дипломатичний агент користується імунітетом від кримінальної юрисдикції держави перебування, він не зобов'язаний давати показання у якості свідка (ст. 31). Зазначимо, що відповідно до ч. 1-2 ст. 37 Конвенції 1961 р. імунітет від кримінальної юрисдикції також мають члени родини дипломатичного агента, якщо вони

проживають разом з ним, а також члени адміністративно-технічного персоналу представництва та члени їх родини, що мешкають разом з ними, якщо вони не є громадянами держави перебування. Члени обслуговуючого персоналу, які не є громадянами держави перебування, користуються імунітетом відносно дій, які здійснені ними при виконанні своїх обов'язків (ч. 3 ст. 37).

Особиста недоторканість консульських посадових осіб визначена у ст. 41 Віденській конвенції про консульські зносини, 1963 р. [10]. Так, консульські посадові особи не підлягають ні арешту, ні попередньому ув'язненню, інакше як на засадах постанов компетентної судової влади у випадку скоєння тяжких злочинів. За виключенням випадків скоєння тяжких злочинів консульські посадові особи не можуть бути поміщені до тюрми та не підлягають будь-яким іншим формам обмеження особистої свободи, інакше як для здійснення судових постанов, що вступили в законну силу. Якщо проти консульської посадової особи порушується кримінальна справа, ця особа повинна з'явитися в компетентні органи. Тим не менш при провадженні справи йому має виявлятися повага через його офіційне положення й, повинно ставитися якнайменше перешкод виконанню їм консульських функцій. Коли виникає необхідність затримання консульської посадової особи у випадку скоєння тяжкого злочину судове переслідування має бути почате проти нього в можливо короткий строк.

Слід зазначити, що Віденська конвенція про консульські зносини 1963 р. не надає визначення терміну «тяжкий злочин». Але за національним законодавством більшості країн під даним злочином зазвичай розуміється злочин, за який консульська посадова особа може бути притягнута до суду та позбавлення волі від п'яти та більше років. Відповідно до ст. 12 Кримінального кодексу України тяжким злочином є злочин, за яке передбачене покарання у виді позбавлення волі на строк не більше десяти років [13]. В низці двосторонніх консульських конвенцій вказані строки позбавлення волі від одного року.

Слід відмітити, що ст. 42 Віденської конвенції про консульські зносини визначає порядок повідомлення про арешт, попереднє ув'язнення або судове переслідування. Так, у випадку арешту або попереднього ув'язнення будь-якого працівника консульського персоналу, або порушення проти нього кримінальної справи держава перебування негайно повідомляє про це главу консульської установи. Якщо останній сам піддається таким заходам, держава перебування повідомляє про це представника держави через дипломатичні канали [10]. Крім того, відповідно до ст. 43 консульські посадові особи й консульські службовці не підлягають юрисдикції судових або адміністративних органів

держави перебування відносно дій, вчинених ними при виконанні консульських функцій. Виключення з цього положення є цивільні позови: а) що випливають з договору, укладеного консульською посадовою особою або консульським службовцем, по яким вони прямо або побічно не прийняли на себе зобов'язань як агент держави, що представляється; або б) третьої сторони за шкоду, заподіяну нещасним випадком в державі перебування, із застосуванням дорожнього транспортного засобу, судна або літака.

Консульські посадові особи, на відміну від членів дипломатичного представництва, можуть бути викликані в якості свідків при провадженні судових або адміністративних справ, що підтверджується положеннями статті 44 Віденської конвенції про консульські зносини 1963 р. При цьому консульський службовець або працівник обслуговуючого персоналу не може відмовлятися давати показання за винятком випадків: давати показання з питань, пов'язаних з виконанням ними своїх функцій, або представляти стосовно до їхніх функцій офіційну кореспонденцію й документи. Також вони не зобов'язані давати показання, що роз'яснюють законодавство держави, що представляється. Якщо консульська посадова особа відмовляється давати показання, до неї не можуть застосовуватися ніякі примусові заходи або покарання. Орган, якому потрібне показання консульської посадової особи, повинен уникати заподіяння перешкод виконанню цією особою своїх функцій. Він може, коли це можливо, вислухати такі показання вдома в цієї особи або в консульській установі або ж приймати від нього письмові показання [10].

Крім Віденської конвенції про дипломатичні зносини 1961 р. та Віденської конвенції про консульські зносини 1963 р. також містить положення про імунітети Конвенція про спеціальні місії, 1969 р. [12]. Відповідно до ст. 29 цієї Конвенції особа представників посилаючої держави в спеціальній місії, а також особа членів дипломатичного персоналу місії є недоторкана. Вони не підлягають арешту або затриманню у будь-якій формі. Приймаюча держава зобов'язана ставитися до них з належною повагою та вживати всіх необхідних заходів для запобігання будь-яких посягань на їх особу, свободу або гідність. Конвенція визначає недоторканність особистого приміщення представників посилаючої держави в спеціальній місії та членів її дипломатичного персоналу. Їх папери, кореспонденція та – за окремими випадками цивільних позовів, їх майно таким же чином користуються недоторканністю (ст. 30). Відповідно до ст. 31 Конвенції представники посилаючої держави в спеціальній місії та члени її дипломатичного персоналу користуються імунітетом від кримінальної юрисдикції

приймаючої держави. Представники посилаючої держави в спеціальній місії та члени її дипломатичного персоналу не зобов'язані давати свідчення як свідки. Імунітет від юрисдикції представників посилаючої держави в спеціальній місії і членів дипломатичного персоналу не звільняє їх від юрисдикції посилаючої держави [12].

Якщо міжнародне право наділяє імунітетами від кримінальної юрисдикції приймаючої держави посадових осіб дипломатичних представництв, консульських установ та представників спеціальних місій, то, навпаки, позбавляє національного імунітету у випадку здійснення злочину геноциду, військових злочинів, злочинів проти людяності. Ці міжнародні злочини віднесені до компетенції Міжнародного кримінального суду. Але слід зазначити, що не всі держави ратифікували Римський статут [14]. Україна досі не ратифікувала цей міжнародний документ і, отже поки що не визнає юрисдикції Міжнародного кримінального суду. Але Україна є учасницею таких міжнародних документів, як Конвенція про запобігання злочину геноциду та покарання за нього, 1948 р. [15] та Конвенція про незастосовність терміну давності до військових злочинів і злочинів проти людяності від 26 листопада 1968 р [16].

Так, у ст. 4 Конвенції про запобігання злочину геноциду та покарання за нього, 1948 р. особи, що здійснюють геноцид, змову з метою здійснення геноциду, пряме або публічне підбурювання до здійснення геноциду; замах на здійснення геноциду; співучасть у геноциді підлягають покаранню, незалежно від того, чи є вони відповідальними за конституцією правителями, посадовими або приватними особами. Особи, обвинувачувані в здійсненні геноциду, змови з метою здійснення геноциду; в прямому й публічному підбурюванні до здійснення геноциду; замах на здійснення геноциду; співучасть у геноциді повинні бути осуджені компетентним судом тієї держави, на території якого було здійснене це діяння, або таким міжнародним кримінальним судом, який може мати юрисдикцію відносно держав-учасниць конвенції, що визнали юрисдикцію такого суду (ст. 6). Положення ст. 7 наголошують, що відносно видачі винних, геноцид (замах на нього, співучасть у ньому, змова з метою його здійснення, підбурювання до його здійснення) не розглядається як політичний злочин. У таких випадках договірні сторони зобов'язуються здійснювати видачу у відповідності зі своїм законодавством і діючими договорами [15].

Визначені національними кримінально-процесуальними законами імунітети представників державної влади не можуть бути застосовані у разі вчинення військових злочинів і злочинів проти людяності.

Так, відповідно до ст. 1 Конвенції про незастосовність терміну давності до військових злочинів і злочинів проти людства 1968 р. [16] ніякий термін давності не застосовується до військових злочинів, передбачених міжнародним правом, та злочинів проти людства незалежно від часу їх вчинення.

Відповідно до ст. 2 Конвенції про незастосовність терміну давності до військових злочинів і злочинів проти людства 1968 р. у випадку здійснення військових злочинів, злочинів проти людства, геноциду положення Конвенції застосовуються до представників державної влади та приватних осіб, які виступають як виконавці цих злочинів або співучасників таких злочинів, або безпосередньо підбурюють інших осіб до здійснення таких злочинів, або беруть участь в змові для їхнього здійснення, незалежно від ступеня їх завершеності, так само як і до представників державної влади, що допускає їхнє здійснення. Стаття 3 зобов'язує держав-учасниць прийняти всі необхідні внутрішні заходи законодавчого або іншого характеру, спрямовані на те, щоб відповідно до міжнародного права створити умови для видачі осіб, що вчинили військові злочини або злочини проти людства. Крім того, Конвенція зобов'язує держави-учасниці прийняти в відповідності з їхньою конституційною процедурою будь-які законодавчі або інші міри, необхідні для забезпечення того, щоб строк давнини, встановлений законом або іншим шляхом, не застосовувався до судового переслідування й покарання за військові злочини, злочини проти людства, геноцид, і щоб там, де такий строк застосовується до цих злочинів, він був скасований (ст. 4) [16].

Слід зазначити, що це положення Конвенції знайшло своє відображення у ч. 5 ст. 49 Кримінального кодексу України. Так, давність не застосовується у разі вчинення злочинів проти миру та безпеки людства: плануванні, підготовці, розв'язанні та веденні агресивної війни (ст. 437), порушенні законів та звичаїв війни (ст. 438), застосуванні зброї масового знищення (ст. 439), геноциді (ст. 442) [13].

Аналіз вищезазначених міжнародних актів і конвенцій дозволяє дійти висновку, що положення нового Кримінального процесуального кодексу України 2012 року щодо дії кримінального процесуального закону у просторі (ст. 4), часі (ст. 5) і за колом осіб (ст. 6) відповідають міжнародним стандартам.

Бібліографічний список

1. Лукашук И. И. Международное право. Особенная часть : учеб. для студентов юрид. фак. и вузов / И. И. Лукашук; Рос. Акад. Наук, Ин-т государства и права, Академ. правовой ун-т. – Изд. 3-е, перераб. и доп. – М. : Волтерс Клувер, 2010. – 554 с.

2. Юридична енциклопедія: В 6 т. / Ю. С. Шемшученко. – К. : Укр. енцикл. – Т. 5: П-С., 2003. – С. 615.
3. Сімонович Д. В. Європейські стандарти забезпечення прав людини у досудових стадіях кримінального процесу України: монографія / Д. В. Сімонович. – Харків : НикаНова, 2011. – 272 с.
4. Конституція України. [Електронний ресурс]. Сайт Верховної Ради України. – Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/254к/96-вр>
5. Про міжнародні договори. Закон України від 29.06.2004 р. [Електронний ресурс]. Сайт Верховної Ради України. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/rada/show/1906-15>
6. Указ Президента України Про затвердження Стратегії інтеграції України до Європейського Союзу. [Електронний ресурс]. Сайт Верховної Ради України. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/615/98>
7. Статут ООН. [Електронний ресурс]. Сайт Верховної Ради України. – Режим доступу: http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/995_010
8. Договір між Україною і Республікою Польща про правову допомогу та правові відносини у цивільних і кримінальних справах від 24.05.1993 р. [Електронний ресурс]. Сайт Верховної Ради України. – Режим доступу: http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/616_174
9. Віденська конвенція про дипломатичні зносини від 18 квітня 1961 р. [Електронний ресурс]. Сайт Верховної Ради України. – Режим доступу: http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/995_048
10. Віденська конвенція про консульські зносини від 24 квітня 1963 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/995_047
11. Бобылев Г. В. Консульское право : учеб. пособие / Г. В. Бобылев; Моск. Гос. Ин-т межд. Отношений (ун-т), каф. межд. права. – 2-е изд., доп. и испр. – М. : МГИМО (У) МИД России, 2007. – 136 с.
12. Конвенція про спеціальні місії від 8 грудня 1969 року. / [Електронний ресурс]. Сайт Верховної Ради України. – Режим доступу: http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/995_092
13. Кримінальний кодекс України від 05.04.2001 № 2341-III. / [Електронний ресурс]. Сайт Верховної Ради України. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/2341-14>
14. Статут Міжнародного кримінального суду від 17.07.1998/ [Електронний ресурс]. Сайт Верховної Ради України. – Режим доступу: http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/995_588
15. Конвенція про запобігання злочину геноциду та покарання за нього від 9 грудня 1948 р. [Електронний ресурс]. Сайт Верховної Ради України. – Режим доступу: http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/995_155

16. Конвенція про незастосування строку давності до воєнних злочинів і злочинів проти людства від 26 листопада 1968 року [Електронний ресурс]. Сайт Верховної Ради України. – Режим доступу: http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/995_168

Статья посвящена рассмотрению международных стандартов ООН в сфере действия уголовно-процессуального закона во времени, пространстве и по кругу лиц. Особое внимание автор уделяет уголовно-процессуальным иммунитетам и отмене иммунитетов в соответствии с нормами международного права.

The article is devoted consideration of international standards UNO in the field of action of criminal procedures law in time space and on the circle of persons. An author spares the special attention criminal procedures immunities and abolition of immunities under right international law.

Стаття надійшла до редколегії 03.12.2012

УДК 342.6

*Завгородній В. А., Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ*

ОРГАНИ ДЕРЖАВНОЇ ВИКОНАВЧОЇ ВЛАДИ ЯК СУБ'ЄКТИ ВИКОНАННЯ РІШЕНЬ ЄВРОПЕЙСЬКОГО СУДУ З ПРАВ ЛЮДИНИ В УКРАЇНІ

Статтю присвячено висвітленню питань щодо системи суб'єктів виконання рішень Європейського Суду з прав людини в Україні та характеристики їх повноважень.

Постановка проблеми. Одним із найгостріших питань вітчизняного судочинства є реальне виконання судових рішень. Виконання рішення суду сприяє втіленню законів у життя та зміцненню їх авторитету, оскільки судові рішення за своєю суттю охороняє права, свободи та законні інтереси громадян, окрім того є завершальною стадією судового провадження.

Швидка та ефективна діяльність уповноважених органів влади, на які покладаються функції реалізації рішень суду є запорукою ефективності правосуддя. Це відображено зокрема і в рішеннях Європейського суду з прав людини (далі – ЄСПЛ), які після ратифі-